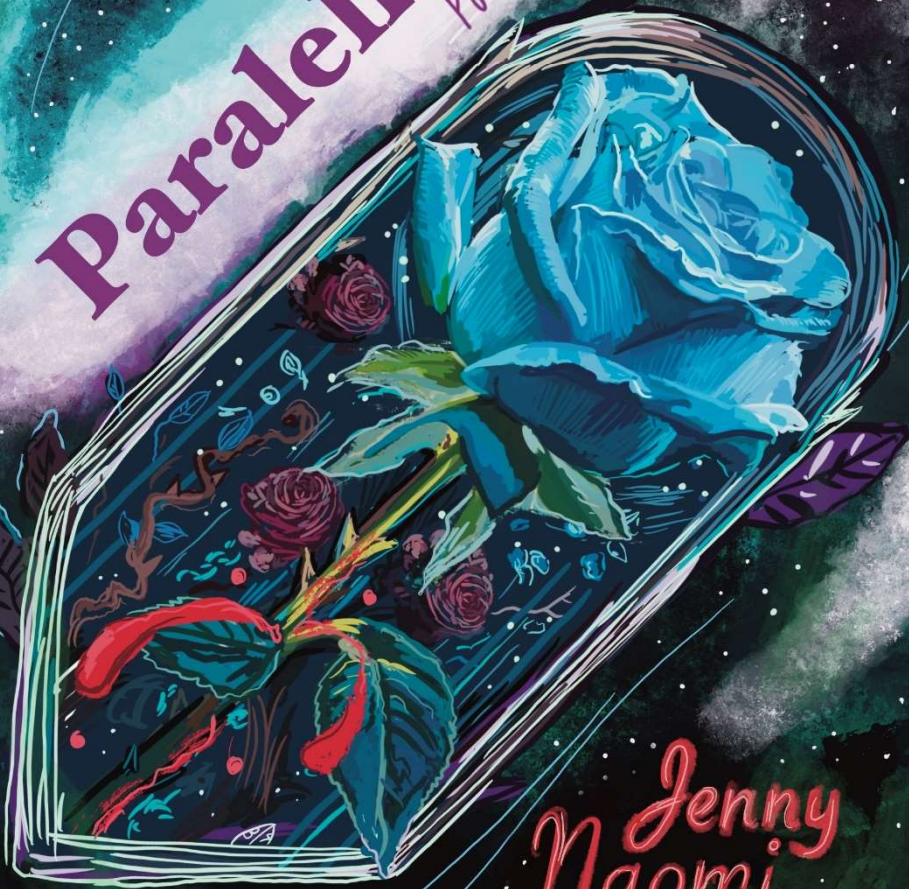


Paralelní světy

POSLEDNÍ POTOMEK

Jenny
Naomi



Paralelní světy

Poslední potomek

Jenny Naomi

Říkonín, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024
Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Říkonín 22, Říkonín
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 39. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © Anneliese Freya
Obálka a grafika © Barb Rýdl
Redakce a korekce: Tomáš Rejc
Stylistika a kontrola: Monika Kurucová

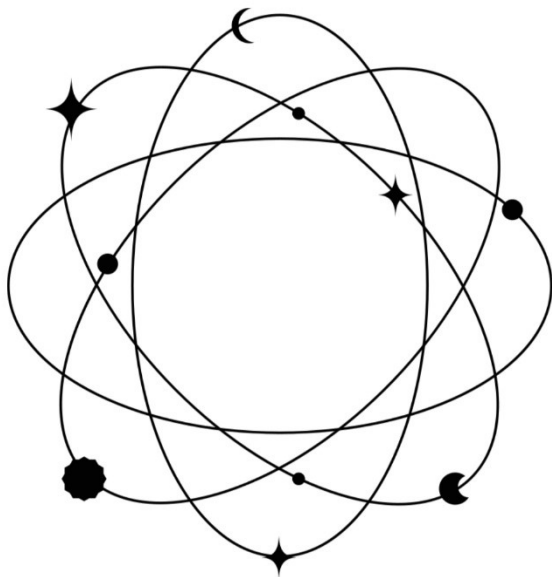
Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-53005-71-5 (epub)
ISBN 978-80-53005-72-2 (PDF)
ISBN 978-80-53005-73-9 (Mobi)

Anotace

Čekal jsem smrt, jenomže namísto ní přišlo vyhnanství. Opustil jsem nejlepšího přítele a dostal se do dalšího ze Siréniných světů:

Edesu. Brzy se můj život střetl s člověkem, který mi byl v mé domovské zemi největší oporou, avšak tady jsem pro něj neznamenal víc než špínu společnosti. Co taky čekat od královské krve? Díky jedné nenapravitelné chybě se z nepřátel stávají přátelé a napovrch vychází proroctví Edesu. Dokážu odvrátit blížící se konec a všechny zachránit? Šlechta z Nicoty se před ničím nezastaví. Trhliny jsou větší, častější a další svět, který je zapotřebí pohltit, na dosah ruky.



Prolog

Sirén

Výbuch, další a další!

Vydešeným pohledem jsem hleděla na zkázu mého domova. Království, stejně jako celá říše Alitmia, se bortilo pod tíhou Nicoty.

Z vytvářejících se trhlin k nám přicházela spálená pokřivená těla démonů, přikrmujících se na našich životech.

„Pomoc! Pomozte nám! Pomoc!“ rozléhaly se hlasy mého budoucího lidu.

Několik měšťanů se dostalo až k zamčeným branám a pokoušelo se zachránit své životy. Prosby brzy vystřídal jakot umírajících nevinných.

Se slzami v očích jsem si zakryla uši. Netušila jsem, co dělat, jak zabránit katastrofě, která se na Alitmii řítí.

Nutkání utéct, schovat se a za každou cenu přežít, se s každou další uběhnutou vteřinou stávalo silnější. Avšak strnulá děsem, jsem se nedokázala pohnout z místa.

Trhliny pod palácem se rozpínaly, dokud se nespojily a nevytvořily jednu obrovskou jámu levitující kousíček nad zemí. Láva z Nicoty protékala skrze ně a pálila město pod Křišťálovým palácem. Nic jí nebránilo postupovat dál. Domy se bortily a lidé křičeli.

Věděla jsem, že je jen otázkou času, kdy se s nimi spojí další kusy, rozlezu se a srovnají celou Alitmii se zemí.

„Sirén!“ volal hlas méj matky, díky němuž jsem dostala odvalu se pohnout a otočit se.

„Mami,“ vzlykala jsem stále zkoprnělá děsem, hledajíc útěchu, obejmutí, které ale nepřicházelo.

„Ach, Sirén, co jsi to jenom udělala?!“ Přiklekla a několikrát zatřásla svým tělem. „Přestaň! Hned!“

Její stisk bolel, působil nepříjemně. Vzpírala jsem se mu. Svíjela se pod tlakem, který vyvíjela.

„Já nevím... nevím jak! Nic jsem neudělala. Já ne!“

Celým královstvím zadunělo zemětřesení. Půda se začala drolit pod nohama. S každým otřesem se trhliny rozevíraly mnohem rychleji a Nicota postupovala stále kupředu.

Můj domov, moje rodina, můj svět... vše zanikalo a já tomu nedokázala zabránit. Zvládla jsem pouze přihlížet.

Kapitola I. - Yades

Jaye-meng

Ucítil jsem další z mnoha žduchnutí podrážděného Acilana. Jedné z nejotravnějších gigantických, bahnitých oblud, jaké jsem znal. Měla nastražené kopí a nedělalo jí sebemenší problémy udeřit s ním do mých zad, zátylku nebo kamkoliv jinam na mém těle.

„Hni se, Geone!“

Povzdechl jsem si. Druh, ke kterému mě přiřadili už jako malého chlapce, se nacházel v žebríčku společnosti na nejnižším bodě. Stačilo, když vás odsoudí větší vrstva měšťanů a už neexistovala cesta zpátky. Tehdy je vybranému chudákovi odebrána část síly a stane se lovnou zvěří, zábavou pro znuděné jedince.

Geoni padali do otroctví, v té lepší řadě umírali. Naštěstí se mi vše z toho vyhybalo obloukem. Až doteď...

Že Acilané nešetřili mě, bylo jasné, ale že ani chudáka Mella, mého jediného nejlepšího přítele... Podobnou krutost jsem ale mohl za naše skutky čekat.

Ne jednou Mello upadl a těžce se mu zvedalo zpátky na rozklepaná chodidla. Zastat se ho by ale ničemu nepomohlo. Měl jsem svázané ruce a mizivý kus síly, s kterou bych nadělal víc škody než užitku.

Acilané nás dostrkali přes dav mačkajících se měšťanů k popravčímu lešení uprostřed náměstí. Velké schody vrzaly pod tíhou bahnitých těl, která nás nakonec ponechala stát na vyvýšené konstrukci z dřevěných desek.

Nacházelo se přesně na dlaždicích, na kterých byl vyrytý erb Sirénina království. Popínává modrá růže s trny potřísněnými kapkami krve, za níž se ukrývala tři rudá poupata. Znamení, že zrada se nepromítá a moc přírody zůstávala Siréninou nejmocnější magií.

Každý sloup kolem měl vyrytý tentýž erb, který šel zahlédnout na dlaždicích skrze mezery mezi deskami.

Ruce spoutané za zády a žádná možnost útěku. Přestal jsem zírat pod sebe a odvážil se zvednout hlavu. V prvním okamžiku jsem koukl na Mella, jak těkal očima dolů na lid čekající na náš rozsudek.

Pokoušel jsem se být statečným a nedávat najevo své slabiny. I tak jsem věděl, že strach v očích neschovám. Za to Mello, můj stejně starý kámoš s bledou pokožkou, pocházející z daleké pouštní vesnice za řekou Ounx, zavřel své rudé oči a roztrásl se.

Acilané, zrůdy vytvořené z nejhlubších a nejtemnějších zákoutí bažin, neopustili svoje místa za našimi zády. Chrčel v nich hmyz všeho druhu. Od neškodných žížal a mravenců až po jedovaté pavouky, a ještě jedovatější stonožky. Ten hnus jim padal z těla a začal se nám kroutit pod nohama a nutil nás se příliš nehýbat.

Zahlédl jsem Mellovi rodiče. Stáli v první řadě s uslzenými tvářemi, nemohli odejít ani odvrátit hlavu. Soucitně jsem stočil pohled zpátky na zelenovlasého kluka. Bratrské pouto nemizelo dlouhých deset let. Empatie mezi námi zůstávala silná od prvního setkání, kdy jsme si v dětství navzájem zachránili životy.

Byly nám podraženy nohy a my se svalili na dřevěné desky jako pytel brambor.

„Mohl jsem to promyslet líp,“ uslyšel jsem Mellův vzdávající se hlas. „Promiň, brácho.“

Pravda, Mello měl dát dohromady spojence, kteří by pomohli s převratem a zřejmě s nimi oslovil i zrádce, kvůli kterému jsme dnes společně stáli na prahu smrti.

„Nech to bejt,“ snažil jsem se utěšit jeho obavy, přičemž jsem si dovolil zvednout hlavu, abych zhodnotil situaci.

Černé vlasy mi neposlušně spadaly do modrých očí. Do pár sekund se moje čelo setkalo s dřevěnou podlahou.

Ta obluda, která mě hlídala, mi momentálně tlačila tupou stranou svého kopí do už tak pohmožděného zátylku.

„Poklonit! Přichází Vládkyně.“

Po jeho slovech jsem vzdorovitě zvedl bradu a sledoval, jak procházela ladnými, pomalými kroky přes dav, který se sklopenými hlavami odstupoval a dával jí tak zaslouženého prostoru.

Své bílé nadýchané šaty s pavučinovými rukávy a zlatým zdobením, vláčela bezstarostně po šedých dlaždicích náměstí. Vystoupala dřevěné schody a s opovržením pohlédla na třesoucího se Mella, pak se zaměřila na mě.

„Tihle dva se vzepřeli koruně!“ zakřičela k davu měšťanů s prstem ukazujícím za sebe.

„Co nám provede?“ zeptal se šepem Mello chvějícím se hlasem.

Pokoušel jsem se ho utěšit. Přestal jsem poslouchat slova Vládkyně a soustředil se jenom na něj.

„Ať se stane cokoliv, nech mluvit mě. Ty mlč. Tím nic nezkazíš,“ vrátil jsem mu stejně tiše a začal přemýšlet.

„A protože se vzepřeli koruně, musejí být, pro výstrahu ostatním, potrestáni!“

Sirén se otočila zpátky a já věděl, že je rozhodnutá se nás jednou provždy zbavit.

„Za všechno můžu já,“ vyřkl jsem bez rozmyslu a zvedl hlavu. I když odvaha mírně pokulhávala, neměl jsem na výběr. „Donutil jsem a obalamutil toho kluka, aby se vám vzepřel. Jestli chcete někoho potrestat, tak mě.“

„Co to vyvádíš?!“ hlesl ke mně zoufalý Mello, kterého jsem v další chvíli umlčel pevným pohledem.

„Zklamal jsi mě, Geone. Opravdu jsi mě zklamal,“ vzdychla Sirén nic neříkajícím hlasem, až jsem pocítil naježení chlupů vzadu na krku.

„Dělejte si se mnou, co chcete. Mella a jeho rodinu ale nechte na pokoji! Byl jen naivním pěšákem v mém plánu.“

Mírný pobavený úsměv na tváři Vládkyně se doširoka rozšířil. Z jejích úst vzešlo jemné povrchní chichotání.

Kapka. Druhá. Třetí. Průtrž!

Už neplakali jenom Mellovi rodiče, ale i samo nebe.

„Naivní pěšák, nebo komplic... vinen je tak jako tak,“ zdůraznila.

„Prosím. Jeho nechte.“

„Chtěl bys snad přijmout plnou zodpovědnost, Geone?“

Napřímil jsem hlavu a odhodlaně přikývl. V očích Vládkyně jsem musel vypadat skutečně hloupě, ale já se odmítal vzdát boje za Mellův život.

„Dobře tedy... Ten druhý zůstane po mém boku. Bez možnosti odejít. Tak zní rozsudek!“ nakonec přešla od soukromého rozhovoru mezi námi k promluvení k lidu hlavního města.

Nejednalo se zrovna o slova, která jsem chtěl slyšet, ale mohl jsem být rád. Mellův život zůstal ušetřen. Sice jsem ho zcela dobrovolně nechal, aby se stal královním zajatcem, ale stejně...

V momentě, kdy jsem viděl, že se zelenovlasý kluk chce ozvat proti Siréniným příkazům, se naše oči jako zázrakem setkaly a já tak mohl zakroutit hlavou. Doufal jsem, že mi Mello porozumí a bude mlčet, přesně jak jsem ho žádal.

„A co se týče tebe, Geone! Vykazují tě z Yadesu! Bude to, jako bys nikdy neexistoval. Zato ty nezapomeneš jediného člověka, na kterém ti kdy záleželo!“

Očekával jsem smrt, namísto toho mi bylo umožněno přežít. Proč ale?

Pokorně jsem svěřil hlavu. Přesvědčoval jsem přitom svoje tělo, aby neodhalilo strach, který mě ochromoval.

„Přijímám,“ vzdával jsem se a doufal, že nešlo slyšet, jak velkým stresem jsem zrovna procházel.

Mezitím dva z Acilanů začali táhnout Mella stranou. Vzдорoval, křičel, kopal, zapíral se. Neměl nejmenší šanci.

„Ne... ne! Jayei, nepřijímej! Nepřijímej!“ kroutil hlavou a nepřestával se snažit vymámit ze sevření Acilanů.

Sirén pozvedla svou nezdravě bledou dlaň a kouzlem mi dopomohla na nohy. Nyní jsme stáli tváří tvář. Nedokázal jsem se jí ale podívat do očí. Jednou rukou mi zmáčkla hrdlo, přitáhla se k mému uchu a zašeptala: „Věřím, že už jsi o tom slyšel. Yades není mým jediným světem. Je jich daleko více. Užij si očistec, Geone, živý se z něho nedostaneš, o to se postarám!“

Trhaně jsem se nadechl. S přicházejícími údery zvonů jsem pocítil, jak v mých očích zaštípany slzy. Ztuhlé svaly v obličeji mi nedovolovaly promluvit. Těkal jsem očima. Zoufale jsem se pokoušel najít svého bratra. Dříve než bude pozdě.

Někdy v té chvíli, kdy ho moje oči našly, jsem pocítil hněv modrých plamenů. Pozvolna postupovaly chodidly směrem k hlavě. Držel jsem, zatínal zuby, ale jen na chvíli. Brzy se z mého hrdla vynořil táhlý výkřik. A za ním další a pak ještě další. Ztrácel se v krátkých úderech ohlušujících zvonů.

„Jayei!“ rozeznal jsem Mellovo zoufalé volání, které se mi každou vteřinou vzdalovalo, stejně jako zvony ohlašující konec mého života. „Ne! Ne! Jayei!“

Vyčerpaně jsem padl na kolena. Před očima se mi míhaly obrazce všemožných barev a tvarů. Umíral jsem a znova nabíral života.

Kapitola II. - Edes

Jaye-meng

Kdyby se mě někdo zeptal, řekl bych, že mi právě proběhl celý život před očima. Přesně, jak by se mělo stát před neodkladnou cestou do ráje. Ale na mrtvolu, jsem se cítil nezvykle naživu.

Možná za můj stav mohl adrenalin, který mi proudil v krvi.

Oči jsem nechal z šoku, kterým jsem si prošel, viset na obloze. Byla první, kterou jsem uviděl, když jsem je otevřel. Krásná a modrá, pravý opak Yadesu. Tam, když se zrovna vyjasnilo, obloha hořela jako při západu slunce.

Netušil jsem, kde se nacházím, ani co mě na tomhle místě čeká, strach střídal děsivý klid a zase naopak.

Hlavou mi proběhlo jméno mého bratra. V tu chvíli, jako bych prožl. Vědomí, že jsem nechal Mella napospas Sirén, vystřelilo moje tělo do sedu a střapaté vlasy mi zastínily obraz před očima.

„Hlavně nikomu nevěř,“ nenapadlo mne nic lepšího. Mohl jsem jenom doufat, že moje slova vycítí.

Nejistým pohledem jsem zmapoval místo, na kterém jsem se ocitl. Louka. Planina posetá všemi možnými barvami květů, táhnoucí až tam, kam jen oko dohlédne. Poprvé v životě jsem se ocitl mimo hlavní město. Poprvé v životě jsem se ocitl tam, kde se nenacházela jediná skrýš.

Cítil jsem husí kůži, jak mi přebíhala po zádech. Nervozita z neznámého stoupla ještě více, když se mi v hlavě objevilo několik útržků prazvláštních vzpomínek, ve kterých hrál hlavní roli Mello.

Byl tak jiný, tak nenávidný a nezvykle hrdý... Takového jsem ho neznal. Tyhle vzpomínky musely být někoho jiného. Jenomže koho?

O tom, že existovalo více realit, se v Yadesu šuškal už od nepaměti. Někteří dokonce věřili, že v nich máme svoje dvojníky. Naprosto totožné tváře, ale odlišné osudy. Dokonce se spekovalo, že ten, kdo se u nás narodil do šlechty, se v jiném paralelním vesmíru mohl narodit jako chudák bez budoucnosti. A pro změnu někdo, kdo se kupříkladu narodil jako Geon, mohl být šťastným člověkem s otevřenými možnostmi pro budoucnost.

Jak se zdálo, Mello byl násilník a vrah.

Mít v živé paměti, že se chci nadechnout, ale můj nejlepší přítel mi drtil hrdlo, se zdálo dost kruté i na Sirén.

„Co se tu, sakra, děje?“ Zaskřípal jsem zuby, což jsem dělával pokaždé, když jsem se snažil soustředit.

Špatný zlozvyk. Nejednou jsem za něj dostal jednu „výchovnou“ od Geonky, která mi v krutých mladých letech nahrazovala matku.

Jmenovala se Anita. Pamatoval jsem si vůni její kůže, když mne držela po nocích v pevném náručí. Tehdy jsem trpěl těžkými nočními můrami a nočními běsy, nechápaje, co je reálné a co není.

Pokaždé jsem vzpomínal na nejmilejší z Geonů s láskou a respektem, ale od doby, kdy ji chytili, jsem ji už nikdy víc neviděl. Tehdy mi mohly být čtyři roky. Když jsem dorostl do věku, abych se ji alespoň pokusil ubránit, přestal existovat jediný důkaz, že je stále naživu.

Hluboce jsem si povzdechl. Od toho dne uběhlo dvanáct let, a mě připadalo, jako by k tomu došlo sotva včera.

Po překonání mravenčení v nohách jsem se odvážil udělat krok stezkou do údolí. Opatrně a nejistě. Neměl jsem tušení, co přesně na mě ve městě bude čekat, ale tady jsem zůstat nemohl.

Nacházel jsem se až moc na očích. Potřeboval jsem úkryt. A ty jsem znal pouze v hlavním městě.

„Krásné místo, nemám pravdu?“ Nečekaně mě vylekal hlas osoby, která se zrovna objevila za mými zády.

Neotáčel jsem se. Moc dobře jsem věděl, že za mnou je Sirén. Zkoprnělý děsem a respektem jsem se neodvážil pohnout.

Musela projít mezi světy.

„Kde... kde to jsem?“ Zašeptal jsem a pokusil se uklidnit pracující nervy a stres.

Sirén se v mžiku přemístila těsně za moje záda a položila mi ruku na rameno. Cítil jsem, jak se ušklíbla.

„Vítej v Edesu. Svět naprosto stejný jako Yades a přece tak jiný.“ Periferním viděním jsem zahlédl, jak natáhla ruku před mýma očima.

Ukázala na hluboký, rozsáhlý les, který šel z kopce vidět. „Ta věž v dáli je moje království. Tvým prvním úkolem je přežít a dostat se do hlavního města.“

„A když odmítnu?“

„Zemřeš.“ Ucítil jsem dotek studeného dechu na svém uchu.

Nasucho jsem polknul a až po pár sekundách se odvážil pohnout hlavou. Sirén už ale zmizela. Zůstala po ní jenom pára.

Přežít se stalo mojí prioritou. Musel jsem poslouchat a splnit, co po mně chtěla. Což znamenalo projít hustým lesem rozpínajícím se pod kopcem.

Bloudil jsem v něm hodiny. Paranoia, že chodím v kruhu, mě pomalu začínala zbavovat rozumu. Byl jsem dehydrovaný a vyčerpaný...

Vpřed mě poháněla vize, že snad brzy narazím na vodu nebo třeba jen jedlé bobule.

„Stůj,“ zasyčelo z křoví opodál.

Vylekal jsem se a ihned se postavil do obranné pozice a zmateně se rozhlížel na všechny strany.

Být Geonem člověka naučí se bránit. Bojovat bez magie znamenalo využívat cokoli při ruce jako zbraň. Popadl jsem hrubý klacek a napřímil ho připraven kdykoliv kohokoliv udeřit.

„Rychle. Schovej se, nebo tě chytí!“

V hlase, který mi ze začátku zněl jako syčení bestie, jsem tentokrát rozpoznal tichý a něžný hlásek. Dívku...

Jenom na moment jsem zahlédl, jak se cosi v trní mihlo a zase zmizelo. Něco hnědého, chlupatého.

Přešel jsem blíže k úkrytu, připraven na cokoliv. Kdyby šlo o nepřítele, praštím ho pořádnou ranou po hlavě! Trnitý, listnatý chuchvalec keře se roztahoval a zase se smrskával, jako kdyby dýchal. Bylo mi jasné, že pohyb větví křoví způsobila ta, která se v něm ukrývala.

Přiklekl jsem beze slova k trní a doufal, že zespodu uvidím na ustrašené stvoření o něco lépe. Avšak, jednal jsem skutečně opatrně.

Když jsem se pořádně zaměřil, spatřil jsem hnědou kůži posetou krátkou srstí. Až mě její vzhled vyděsil. Odrazoval.

Hlavu držela u země a němě se mi koukala, přes roztřepené prameny plavých vlasů, do očí.

„Jsou blízko,“ vydala ze sebe klepající se jako samotný ratlík. „Schovej se! Pokud tě chytí, prodají tě.“

Prodají... prodají... tohle slovo se mi opakovalo stále dokola. Kdo? Lovci Geonů?

I kdyby nemluvila pravdu, poslechl jsem a schoval se mezi vystouplé kořeny jednoho z majestátných stromů, tak mohutného, že bych se za něj vešel ještě na pětkrát. Doufal jsem, že si mě tam nikdo ani nevšimne.

„Myslím, že jsme ji ztratili. Tady její stopy končí,“ promluvil sametový ženský hlas a já nasucho polkl.

Určitě mě chytí a padnu do otroctví!

Nakoukl jsem a ihned se zase schoval. Pár metrů od mého úkrytu stály dvě osoby. Jedné zpod kápě vyčníval francouzský cop černých vlasů pohozený do pravého boku. Na druhou z postav jsem neviděl. Byla ke mně otočená zády.

„Možná utekla do města,“ zazněl podřadný mužský hlas.

„Lesňané se přece měst bojí. Prostě nám utekla,“ odfrkla si panovačná drsná žena.

Alespoň tak bych ji podle barvy hlasu popsal.

„Lesňané?“ zajímal jsem se šepem. „Co jsou Lesňané?“

„Co jenom řekneme našemu princí, Heno?“

„Pravdu, co jiného?“ odsekla podrážděně. „Že ti z háčku utekl další Lesňan.“

„Já... já ale dnes nestopoval!“

„Komu myslíš, že princ uvěří?“

„Samozřejmě, že tobě,“ povzdechl si.

„Tak vidíš. Obětuj se pro tým, Arné! Vracíme se.“

Dovolil jsem si vyjít zpoza stromu až tehdy, když jsem měl jistotu, že skutečně odešli. Chvilí na to jsem zahlédl, jak se neznámá bytost plazí ze svého trnitého úkrytu.

„Teda!“ Žasl jsem. Opravdu šlo o dívku, a ne ledajakou! „Co jsi zač?“

Výškou mi stěží sahala ke spodním žebrům. Světle hnědá pokožka, sem tam posetá krátkou, od pohledu drsnou srstí naprosto totožné barvy jako vlasy a tělo.

Namísto nosu čenich jakéhosi zvířete. Oči velké a hluboké, s neobvyklými slunečními odstíny.

Rozcuchané vlasy, jako by se je nikdy nesnažila rozčesat, jí dodávaly na roztomilosti. Pár pramenů se jí spojovalo do tenkých i hrubších dredů. V husté hřívě se ztrácely dva neobvyklé pahýly. Jeden malý, nepatrný, druhý vyšší a rozvětvený do dvou stran jako malý seschlý strom bez listů.

Tělo jí lemovaly červené potrhané ušmudlané šaty a mnoho malých, nepatrných škrábanců. Některé krvácely, jiné byly pouze povrchové.

„Tilly,“ představila se nesměle a zastříhala delšíma, zvířecíma ušima.

Začínal jsem si uvědomovat, že síla jejího melodického hlasu bojovala s jemností. Skrývalo se v něm cosi divokého a přirozeného, co evokovalo obraz lesa a volné přírody.

„Jaye-meng,“ vyslovil jsem na oplátku stále ohromen jejím vzhledem. „Jak to, že jsi... že vypadáš takhle?“

Dívka se usmála. „Takhle vypadá každý Lesňan. Neznáš Deeramy? Napůl lidé, napůl jeleni?“

Na to, jak plaše vypadala, mi přišla důvěřivá a přátelská. Nemohl jsem se na ni vynadávat. Ten její výraz. Jako by se na mě koukalo ochočené mírumilovné zvířátko. Pořád jsem vstřebával nové informace a nestačil se divit jejímu vzhledu.

„Jsi tak daleko od domova,“ zaznělo z jejich úst a já toužil okamžitě utéct. „Co pohledává Geon na tak nebezpečném místě?“

Přiblížila čenich k mým věcem a nasála můj pach.

„Proč se neskrýváš s ostatními tvého druhu, Geone?“

„Ty... víš kdo jsem?“ začal jsem lehce panikařit. „Jak?!“

Ukázala na svůj nos. „Cítím to. Takže? Co pohledává Geon v lese Temnot?“

„Ztratil jsem se,“ vydal jsem ze sebe bez rozmyslu a tím ze sebe udělal naprosto neschopné nemehlo.

Alespoň jsem si tak připadal.

„Ztratil? Na Geona máš odvahu. Copak nevíš, že pokud tě chytí lovci nebo pytláci, padneš do otroctví jako mnozí tvého druhu?“

„Tak tuhle drobnost pořád zapomínám.“ Pokoušel jsem se tvářit jako drsňák, ale uvnitř jsem necítil nic jiného než strach a napětí.

„Jsi divný.“ Naklonila hlavu do boku.

„Kdo byli ti lidé?“ pokoušel jsem se převést téma daleko ode mě.

„Královští lovci,“ nebránila se odpovědi.

„Co tu pohledávali?“

Tilly sebou cukla. „No... oni loví lidi jako jsem –“

„Věděla jsem to! Říkala jsem ti, že jsem cítila pach Geona!“ vrátil se ten děsivý ženský hlas.

Tilly se splašila a odstrčila mě stranou. Poté se ihned dala na útěk. „Máš šanci, Arné! Chyť tu potvoru!“ vykřikla žena, než si začala všímat mě.

Nedopatřením jsem zahlédl obličej černovlasé ženy s ofinou, která mi vstoupila do cesty. Švihla bičem do vzduchu, pak ukázala svůj zákeřný úšklebek.

Bledá pokožka, zlo v očích, nezdravě pohublá postava a od pohledu opravdu zákeřná potvora.

„Zdá se, že dnes je můj šťastný den. Lesňan a Geon odchycení ve stejný čas na stejném místě. Kdo by to byl řekl?“

Odstoupil jsem o pár kroků vzad. Hlídal jsem si vzdálenost mezi námi a přitom jsem se díval kudy uniknout.

„Neutečeš,“ zaslechl jsem tichý syčivý hlas v doprovodu praskání biče, který se mi následně obmotal kolem hrudníku a stáhl ho, až jsem skoro ztratil dech.

V mžiku se objevila v těsnější vzdálenosti. Stačil jediný pohled do jejich oříškových očí, abych začínal pociťovat jasné příznaky přicházející paralýzy. Příliš pozdě jsem si všimnul pohybů prstů, kterými na mě nejspíše sesílala jakési kouzlo omámení.

Postupně mi tuhly všechny svaly v těle a já přestával vzdorovat. Mysl křičela o pomoc, rty se ale nepohnuly.

Udělala krok vpřed, pak další a ještě jeden. Dokud mě neměla nadosah ruky. Tehdy jsem se začal cítit obzvlášť nepříjemně.

„Musím uznat, že na Geona máš silného ducha. Ne každý tvého druhu dokáže odolávat tak dlouho.“ Provokativně mi olízla tvář.

Nechutné. Nepříjemné!

Cítil jsem se jako hadrová panenka a začal přivírat oči únavou. Položila mi dlaň na tvář a palcem přešla po levém přivíracím se očním víčku.

„Spi.“

Její hlas zněl jako našeptávač, kterému nešlo odolat. Tichý šepot se mi odrážel v hlavě znova a znova. Postupně jsem podléhal tomu jedinému slovu, které mě nabádalo k nevyhnutelnému.

„Už jsi vzhůru?“ zašeptal hlas těsně u mého ucha. „No tak, fešáku, vnímáš?!“

Ošil jsem se zhnusením. Husí kůže mi probíhala tam a zpátky od hlavy až k patě. Nutil jsem se otevřít oči, ale na to, abych je udržel, byly příliš těžké a unavené.

„Dobré ráno, cukrouši,“ protáhla pobaveným hlasem.

Až když jsem se pořádně vzpamatoval, poznal jsem, že jsem stál s rukama svázanýma nad hlavou. Odrážela se v nich nepříjemná křeč, která mě nutila syčet bolestí.

Stál jsem v rohu přeplácané místnosti, ve které převládal nábytek křiklavě rudé barvy.

„Co se... děje?“ zašeptal jsem stále omámený a šknul rukama ve snaze se uvolnit.

„Copak? Snad se necítíš nepříjemně? To bych nerada,“ pohladila mě svými dlouhými nehtisky po tváři, pak mi hrubě zaklonila hlavu šknutím za vlasy a přitiskla se na mé tělo, přičemž mi chtivě zasténala do kůže: „Kolik mi asi tak vyneseš, Geone?“

Cítil jsem slabost. Vyčerpání. Nedokázal jsem tu ženu ani pořádně vnímat, natož aby mi došlo, do jaké situace mě vůbec dostala.

Přes potrhané oblečení mi nahmatala břišní svaly. Šknul jsem rukama. Měl jsem pocit, že vyletím z kůže.

„Tvé tělo... jsi celkem ve formě. To se mi líbí,“ zhodnotila.

Hluboce jsem vydechl. Chvěl jsem se po celém těle. Svaly na napnutých rukách bolavé, do toho všeho pocit na zvracení, kvůli stoupajícímu bolehlavu a nepřestávajícím mžitkám před očima.

„Neboj se nic,“ chlácholil mě ten d'ábelský výsměšný hlas. „Vedlejší účinky paralyzujícího kouzla brzy odezní, pak si promluvíme o tvojí budoucnosti.“

„Pusťte mě,“ vydal jsem ze sebe oslabeným hlasem přes všechno, co se mnou její magie dokázala udělat.

A ne jenom magie.

„Poddej se tomu,“ zašeptala mi do ucha, jehož lalůček vcucala do úst.

Věděl jsem, že si se mnou chce hrát. Nestalo by se poprvé, kdy by s Geonem zacházeli jako s hračkou. Jako s něčím, co nemělo ani duši ani city.

Provokativně přejela rty po mé tváři a sebevědomě zašeptala: „Jsi sladký. Na otroka. Škoda jen, že jsi Geon.“

Odstoupila ke stolu a já z hloubi duše doufal, že se už ke mně nepřiblíží.

Rozmazaným pohledem jsem pozoroval, jak sebrala džbán s čistou vodou, kterou si nalila do sklenice.

Polknul jsem. Vyprahlý a hladový bych dal cokoliv za trochu vody a jídla.

S každým krokem zpět ke mně zlehka upíjela ze sklenice. Zastavila před mým bolavým tělem, zvedla mou hlavu a chrstla mi zbylý obsah přímo do tváře.

„Dej se dohromady, ať mi neuděláš na dražbě ostudu!“ Poplácala mě výhružně po tváři a bavila se mou bezbranností.

Kapitola III. - Edes Melon

Citově rozpoložený jsem si mnul dlaně a čekal na nejnovější zprávy. Nedokázal jsem zdravě uvažovat. Pořád se mi před očima objevoval zkreslený moment budoucnosti mé říše.

Zkáza se k nám řítila nezastavitelnou rychlostí. Věštba, o které jsem v mládí slyšel, se pozvolna naplňovala. Trhliny byly hlášeny z více koutů Edesu. Prozatím se k nám nedostali. Vše byla jen otázka času.

Nastávala doba temna. Doba, ve které se shromažďuje čiré zlo a magie démonů tam, kde nemá co pohledávat... Až se Nicotě podaří projít do našeho světa, vše, co jsme znali, bude zničeno.

Na něco takového se nedalo připravit.

Doufal jsem, že stačím narazit na věštbou zmiňovaného cizince, a to dříve než bude příliš pozdě! Ještě pořád existovala naděje, i když se každým dalším promarněným dnem vytrácela.

„Vyvolený,“ zašeptal jsem ustaraně a přejel palcem po erbu vytesaném na levé rukojeti trůnu.

Naprosto totožné zobrazení matčiny říše se tyčilo na kulatém okně za trůnem. Mozaika poskládaná z barevného skla vyobrazovala dominantní modrou popínavou růži, z jejíchž trnů stékaly kapky krve. A za ní rozkvétající rudé obyčejné růže. Jak matka ráda vysvětlovala mně i svým poddaným... V erbu se skrývá jedno z nejpodstatnějších pravidel.

Zradí-li se její důvěra, neodpustí a moc přírody nakonec hřištníka usmrtí. I v těch nejodlehlejších končinách Edesu se vědělo, že příroda

stála na Sirénině straně. Neexistovalo nic jako odpuštění. Příroda nakonec povstane a pohřbí každého, kdo se jí opovážil zkřížit cestu.

Povzdechl jsem si. Jak rychle jsem se zapřemýšlel, tak rychle jsem se taky vrátil zpátky do reality.

Můj rádce opět meškal.

Zůstat pod dohledem věrného služebníka královny jsem považoval za nadmíru frustrující a únavné. Ten chlapík se za mnou táhl jako stín. Téměř se nedalo uniknout jeho hledáčku. I když se tady zrovna nenacházel, našel by mě, ať už bych se mu schoval kdekoliv.

Oči mi zamířily k oknu. Tehdy jsem konečně ucítil tu známou magii. Přicházel...

Mávnul jsem dlaní a otevřel křídlové zdobené dveře své komnaty. Poté, co vešel se dveře díky stejnému pohybu zápěstí opět uzavřely.

„Doufám, že neseš dobré zprávy, Erve... Když už jdeš zase pozdě.“ Vykročil jsem ze stínu nejtemnější části komnaty a doufal, že zanechám dojem.

Moc dobře jsem si uvědomoval, co se v paláci šušalo. Rozmazlený spratek, který neměl nárok na trůn.

Respekt jenom předstírali!

„Pane.“ Poklekl na místě a svěsil hlavu, jako pokaždé, když viděl mě nebo královnu.

„Poslouchám,“ dal jsem pokyn k mluvě.

„Orel oznámil, že Hena s Arném našli v lese Temnot celkem zajímavý úlovek,“ zašeptal a já okamžitě zpozorněl.

„O co jde?“ ptal jsem se a doufal, že nemluvil o Nicotě.

Matka by snad řekla, kdyby hrozilo nebezpečí.

„Geon, pane.“

Zíral jsem na něj bez jediné reakce, nakonec jsem vyprskl smíchy.

„Geon, jo? A v lese Temnot? Jak? Někdo by si přece všimnul, kdyby opustil úkryt.“ Smích přecházel a nahrazovala ho vážnost.

Co když se Geoni začínali vzpouzet? Ihned by se tak objevil další problém k řešení!

„A právě proto jsem si říkal, že o tom musíte vědět. Je nemožné ujít tak dlouhou cestu, ke všemu úplně sám. S Arném máme podezření, že mu museli pomáhat. Jak jinak by se dostal tak daleko? Jedině, že by se Geoni, které se stále nedaří chytit, pokoušeli uniknout z oblasti hlavního města.“

„Tak to se brzy dozvíme!“ Obešel jsem Erva a rozešel se ven ze svých komnat, poté jsem se zarazil a otočil se zpět na svého rádce. „Kde jsi říkal, že toho Geona najdeme?“

Nechal jsem se vést až k místní noclehárně. Nebylo žádným tajemstvím, že si tam Hena přiváděla svoje milence na jednu noc.

Netrpělivě jsem hledal pokoj, ve kterém se se svým úlovkem pravděpodobně schovávala. Z představy, že sváděla jakéhosi Geona, se mi začínal zvedat žaludek.

„Tady!“ vyřkl jsem sám pro sebe a zlehka otevřel dveře.

V posledním okamžiku jsem se zarazil a rozhodl se zůstat skrytý a chvíli přes škvíru pootevřených dveří poslouchal jejich rozhovor, abych se ujistil, že se Hena nesnažila hrát jakousi špinavou hru.

„Tak co, už je ti lépe?“

Znal jsem ten tón velmi důvěrně. Takhle povětšinu času mluvila i na mě. Nadržená nevěrnice! Nezapomněla se při každé příležitosti otírat tělem o Geonovo tělo.

„Nechte mě na pokoji,“ prosil Geon vyčerpaným hlasem a já se musel sám pro sebe pousmát.

Ubožák! pomyslel jsem si.

Hena se zachichotala, pak sevřela jeho čelist v dlani. „Nejsme my trochu drzí? Co?!“

Jak šlo vidět, ten kluk neměl sílu vzdorovat. Bohužel mi výhled na Geonovu tvář zakrývala Henina záda.

Ale ten hlas! Ten už jsem někde slyšel. Otázkou zůstávalo, kde?

„Tak je hodný kluk,“ pochválila ho, když se zdálo, že se konečně podřídil. „Stal by se z tebe dokonalý mazlíček. Pověz, Geone, nechceš patřit mě?“

Zvedla mu hlavu a jazykem přejela po jeho pravé tváři a dodala: „Šťastlivec ten, kdo si tě dneska vydraží!“

„Přestaňte,“ prosil ji a já slyšel, jak mu do hlasu nastupuje nejistota.

„K tomu, abych přestávala, pouhá slova nestačí,“ hrála si přesně tak, jak to uměla jenom ona.

Krok vzad ji donutilo až náhlé rozrážení dveří, když jsem se rozhodl pozvat do jejího pronajatého pokoje.

„Můj pane.“ Okamžitě odstoupila od otroka a uklonila se.

Projel jsem Henu dotčeným pohledem. „Můžeš mi vysvětlit, proč jsi nic nenahlásila a namísto toho s ním tady—“

Stačil jeden nepatrný pohled periferním viděním, abych ucítil mráz probíhající celým tělem. Došel jsem až ke Geonovi, hrubě ho popadl za čelist a zvedl jeho sklopenou hlavu.

„Ty?!“ zhrozil jsem se.

Hoch byl stejně překvapený jako já. Dokonce vypadal, že se mu ulevilo. Což se však nedalo říct o mně.

„Mello?“ zašeptal nevěřicným hlasem.

Mello? Kdo je, sakra, Mello?! proletěla mi hlavou otázka, na kterou jsem neznal odpověď. A to mě frustrovalo.

„Všichni ven! Hned!“ využil jsem svého výhružného hlasu a okamžitě vyhnal Henu i svého rádce z místnosti.

Prohlížel jsem si zajatce zkoumavým pohledem a přemýšlel, jak bylo tohle celé jenom možné.

„Pověz, jak jsi přežil?“

Pamatoval jsem si tu chvíli, jako by se stala včera. Uškrtil jsem ho vlastníma rukama! Ten osudný večer se ke mně doneslo, že proti

mně chystal vzpouru, vystopoval jsem ho a okamžitě zabil. Tehdy jsem měl pouhých čtrnáct let.

„Nechápu,“ vydal ze sebe vězeň.

„Jak se ti podařilo dostat ze své hrobky?!“ rozkřičel jsem se a napnul řetězy o něco více.

Možná mu bolest v pažích rozváže jazyk.

Sledoval jsem ho bedlivým pohledem. Držel se z posledních sil, aby nevydal jedinou hlásku.

„Cítíš to? Napnuté svaly jsou jistě bolavé a ty bys jim rád ulevil. Podívej se na sebe, sotva se udržíš na nohou. Dám ti poslední šanci. Řekni, jak jsi přežil?!“

Vězeň neodpověděl. Zarytě mlčel a pohled upínal do země.

„Mluv!“ dával jsem mu poslední možnost, aby něco řekl.

„Já...“ zašeptal. „To nepochopíš.“

Křivě jsem se pousmál a celý nervní se posadil do červeného křesla. Zíral jsem na něj, sledoval, jak se svíjí v bolestech.

Byl to on. Musel být! Naprosto stejný člověk, který plánoval mou vraždu!

Kdokoliv, kdo znal jeskyně zkázy, ho mohl najít a vzkřísit. Ta možnost se tu pořád nacházela, ačkoliv se při ní využívala temná magie.

Zajatec dokonce vypadal, že za ty roky vůbec nezestárnul, pořád stejně mladý, jenom výraz v jeho očích... ten jediný se změnil. Nikdy se na mě nedíval tak zničeným pohledem, ani v nich nikdy neskrýval psychickou ránu.

Celá tahle situace mě znepokojovala. Ten člověk měl v sobě více lidství, než jsem si pamatoval.

„Já mám času dost,“ pronesl jsem namyšleným hlasem a pro efekt na stole přehodil nohu přes nohu. „Jak se ti podařilo přežít?!“

Bez reakce.

Ztrácel jsem svatou trpělivost. Chvillemi se mi zdálo, že mě snad naprosto ignoroval!

„Já s tebou mluvím, ty Geonská špi—“

Ihned jsem se zarazil. Konečně jsem si uvědomil nejhlavnější rozdíl, který jsem po celou dobu výsledku přehlížel.

Geon...

Byl Geon!

Šestnáctiletý kluk, kterému jsem rozdrtil před časem hrdlo, pocházel z rodu sídlícího daleko v horách u Ďáblova průsmyku. Tak daleko žádní Geoni neexistovali.

„Momentíček...“, zamračil jsem se a pořádně si promyslel další kroky. „Něco tady smrdí. Tohle přece není možné! Máš jeho tvář... ale... jsi Geon.“

Tak trochu jsem doufal, že bude zajatec reagovat, ale ve svém stavu se zmožil pouze na těžké nádechy a vyčerpané koukání do blba.

Nakřivil jsem nos. Chvilími mě popadala touha smilovat se. Proč bych ale měl pomáhat Geonovi? Obyčejnému otrokovi!

S totožnou tváří nepřítele, kterého jsem zabil holýma rukama!

„Heno!“ rozkřičel jsem se ke dveřím.

Tušil jsem, že se společně s Ervem pokoušela poslouchat za dveřmi. Její rychlý vpád do místnosti mi dal důkaz.

„Ano, pane?“ Vešla dovnitř a s pokorou čekala na moje rozkazy.

„Toho neprodávěj“, pohodil jsem prstem k otrokovi, „až s ním bude řeč, přiveď ho do paláce. Tohle mě začíná zajímat.“

„Jsi si jistý, že o tom nikdo v paláci neví?“ začínal jsem být paranoidní.

Přemýšlel jsem nad tím celou noc i předchozí zbytek dne a na žádné logické vysvětlení jsem stejně nedokázal přijít.

Před pár minutami mě Erv doprovodil do sálu s dřevěným trůnem umístěným na jeho konci, ke kterému vedly tři ploché schůdky. V této místnosti jsem přijímal vítané i nevítané návštěvy. Šest vysokých